

Arrest

nr. 120 763 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 11 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissingen, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt :

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAAMDEN \ MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;..."

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. •

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een stortingsbewijs van Travelex Antwerpen dd. 13.11.2010 van de referentiepersoon aan betrokkene: uit dit document blijkt dat betrokkenen elkaar reeds kenden in 2010. Echter, dit document kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, het toont niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen betreffen.

- diverse brieven gericht aan betrokkene, op het adres van de referentiepersoon, dd. 30.06.2011, 08.07.2011 en 29.02.2012: betrokkene ontving deze brieven naar aanleiding van eerdere verblijfsaanvragen bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen. Echter, deze aanvragen werden opgestart op basis van verklaringen van betrokkene op zijn aanmeldingsformulier. Deze verklaringen worden niet gestaafd door een officiële woonstcontrole door de Lokale Politie. Betrokkene werd ook nooit officieel ingeschreven op dit adres.

- Omnipas 25+ op naam van betrokkene, Omnipas 25+ op naam van de referentiepersoon, beide voor de periode 14.10.2011 - 13.11.2011: het feit dat betrokkenen beide een busabonnement hebben voor dezelfde periode, zegt niets over de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Het abonnement van betrokkene vermeld weliswaar het adres van de referentiepersoon. Echter, aangezien een busabonnement wordt opgesteld op vraag van betrokkene, en op basis van de door hem verstrekte gegevens, kan de vermelding van het adres van de referentiepersoon beschouwd worden als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit busabonnement niet in overweging genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, of van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

- een geregistreerd huurcontract dd. 01.10.2012, afgesloten door zowel betrokkene als de referentiepersoon: dit huurcontract is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1,2^o van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker betoogt wel degelijk alle nodige bewijsstukken te hebben overgemaakt en wijst erop dat alle aangehaalde bewijzen in hun geheel dienen onderzocht te worden. Hij voert in essentie aan dat de

voorgelegde stukken, met name het stortingsbewijs, de diverse brieven, de omnipassen en de geregistreerde huurcontracten, samen het bewijs vormen van de voldoende duurzame, evenwichtige en stabiele relatie zoals vereist.

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt verzoeker duidelijk gewezen op het feit dat uit alle voorgelegde bewijsstukken niet kan blijken dat hij en zijn partner, voorafgaand aan de aanvraag d.d. 15 april 2013, sedert ten minste twee jaar een relatie hebben, of gedurende minstens één jaar, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond.

Het eerste middel gaat voorbijgaan aan het determinerend motief van de bestreden beslissing.

Waar hij opwerpt hij sinds 1 augustus 2011 feitelijk samenwoont met zijn partner, en hiermee verwijst naar de datum waarop het huurcontract dat zij samen aangingen werd afgesloten, dient te worden opgemerkt dat dit huurcontract, (net als het tweede huurcontract, d.d. 1 oktober 2012) eerst vaste datum kreeg op 17 april 2013. Die datum gaat geen jaar vooraf aan het indienen van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid.

Uit het dossier blijkt bovendien dat verzoeker eerst sedert 10 januari 2013 wettelijk samenwoont met zijn partner. Verzoeker was duidelijk op de hoogte van het feit dat de duur van hun effectieve samenwoning niet volstond om tot verblijf te worden toegelaten op grond van artikel 40bis, §2, 2, a) ten eerste van de Vreemdelingenwet te worden toegelaten. Dit blijkt uit het feit dat hij verschillende bewijzen voorlegde, teneinde aan te tonen dat hij wel zou voldoen aan de voorwaarde ex artikel 40bis, §2, 2°, a) ten tweede van de Vreemdelingenwet, onder de vorm van een stortingsbewijs, diverse brieven en twee omnipassen.

Hieruit blijkt dat zijn kritiek, die erin bestaat dat verwerende partij het dossier niet goed zou hebben onderzocht met betrekking tot de effectieve samenwoning, niet ernstig is.

Verwerende partij wenst op te merken dat partners die de wettelijke gezinshereniging wensen te bekomen, dienen te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. De bewijslast ligt derhalve bij verzoeker, de verwerende partij onderzoekt de bijgebrachte stukken en toetst ze aan de wettelijke voorwaarden.

Waar hij opwerpt dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en banden met het herkomstland, stelt verwerende partij vast dat dit een louter theoretisch betoog betreft.

De verplichting om met deze elementen rekening te houden heeft betrekking op het handelen van het Bestuur, en omvat niet op zich een motiveringsplicht.

Verzoeker voert niet aan dat hij elementen van die aard bij het Bestuur zou hebben aangestipt in het kader van de aanvraag die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing.

Noch voert hij enig concreet element aan, waarvan verwerende partij op de hoogte zou zijn geweest, en die zijn persoonlijke situatie zou karakteriseren en een specifieke motivering zou opdringen.

Hij toont niet aan wat zijn belang is bij zijn theoretische kritiek.

Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op een incorrecte feitenvinding of de beschikbare informatie op een kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Hij toont evenmin aan dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 40 ter van diezelfde wet.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]”

2.4. In de bestreden beslissing wordt, na de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken, gesteld dat niet aan de wettelijke voorwaarden is voldaan om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verzoeker voert daarentegen in essentie aan dat de voorgelegde stukken moeten worden gezien als een geheel van bewijzen en zij dus ook in het licht van dat geheel moeten worden beoordeeld.

2.5. De Raad stelt vast dat enerzijds met betrekking tot het stortingsbewijs van Travelex Antwerpen van zijn partner aan verzoeker, de verwerende partij erkent dat betrokkenen elkaar reeds kenden in 2010. Echter, zo stelt de verwerende partij, dit stuk toont niet aan dat de betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Anderzijds, met betrekking tot het voorgelegde geregistreerde huurcontract van 1 oktober 2012, afgesloten door zowel verzoeker als zijn partner, wordt geoordeeld dat dit te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, omdat het niet aantoonde dat beiden mekaar tenminste twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag.

Aangezien de verwerende partij niet betwist dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds kenden in 2010, zijnde tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, moet inderdaad worden vastgesteld dat zij mogelijks tot een andere beoordeling zou zijn gekomen indien zij minstens het stortingsbewijs en het huurcontract in hun samenhang zou hebben beoordeeld. Immers, zo op grond van dit stortingsbewijs al werd erkend door de verwerende partij dat de betrokkenen elkaar reeds tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kenden, zou uit het voorgelegde en door beiden ondertekende huurcontract mogelijks kunnen worden afgeleid dat zij ook voldoen aan de verdere in artikel 40bis, §2, a, tweede lid, tweede gedachtestreepje gestelde voorwaarden. De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De repliek van de verwerende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen: zij stelt thans wel dat het huurcontract pas vaste datum verkreeg op de datum van registratie ervan, zijnde 17 april 2013, maar dit is een *a posteriori* motivering die niet in aanmerking kan worden genomen. Immers, wat in de

bestreden beslissing wordt gesteld is dat het huurcontract van 1 oktober 2012 te recent is om aan te tonen dat verzoeker en zijn partner tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, terwijl dit gegeven al werd erkend in de beoordeling van het voormelde stortingsbewijs.

2.6. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij, door de voorgelegde stukken niet in hun geheel te bekijken, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.7. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 11 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS